

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Petra Hluštíka, Ph.D. ve věci

žalobce: **SILASFALT s. r. o.**
sídlem Štěpaňákova 693/14, 719 00 Ostrava - Kunčice

proti
žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**
sídlem 28. října 2771/117, 702 18 Ostrava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. MSK 17609/2019 ze dne 19. 3. 2019

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

Shodu s prvopisem potvrzuje

1. Žalobce se včas podanou žalobou ze dne 29. 3. 2019 domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného č. j. MSK 17609/2019 ze dne 19. 3. 2019 (dále také „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Frýdku-Místku, odbor územního rozvoje a stavebního řádu (dále jen „stavební úřad“) ze dne 16. 1. 2019, č. j. MMFM 8911/2019, kterým bylo rozhodnuto o tom, že se žalobce dopustil přestupku právnické osoby podle § 180 odst. 1 písm. k) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění účinném do 30. 6. 2017 (dále jen „stavební zákon“), a to tím, že užíval stavbu

v rozporu s kolaudačním souhlasem, za což mu byla podle § 180 odst. 3 písm. c) stavebního zákona uložena pokuta ve výši 80 000,- Kč a dále povinnost uhradit náklady řízení podle § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř.“), ve výši 1 000,- Kč.

2. Žalobce dle vytýkaného skutku ode dne 1. 1. 2016 do 30. 11. 2016 užíval dočasnou stavbu „Obalovna asfaltových směsí, změna technologie“ na pozemcích parc. č. 7343/1, 7345/1 a 7357/2 v k. ú. Staré Město u Frýdku-Místku (dále jen „stavba“), která obsahovala mísící věž VS 160, dávkovací násypky, kameniva, sušící buben, expediční zásobník, odprašování LF komín, ventilátor, stáčecí místo, kotelnu termálního oleje, velín a Fišerovo hospodářství, v rozporu s kolaudačním souhlasem vydaným stavebním úřadem pod č. j. MMFM 10026/2009, sp. zn. MMFM_S 3279/2009/OÚRaSŘ/PavZ (dále jen „kolaudační souhlas“), i po uplynutí tzv. dočasnosti stanovené tímto opatřením do dne 31. 12. 2015.
3. Žalobce v bodech 1) – 7) a 9) – 10) žaloby v zásadě projevuje nesouhlas se způsobem, jakým žalovaný vypořádal jeho odvolací námitky směřující proti rozhodnutí stavebního úřadu, když dle žalobce toto rozhodnutí, resp. jeho odůvodnění, postrádá základní náležitosti vymezené v § 68 odst. 3 s. ř., je vnitřně rozporné, nejasné, zmatečné, nesrozumitelné a v důsledku toho nepřezkoumatelné. Jedná se o následující námitky:
 - celé odůvodnění rozhodnutí stavebního úřadu je pouhým popisem dlouhého průběhu dosavadního správního řízení, s obširnými pasážemi okopírovaného textu vyjádření žalobce, odvolacího orgánu a prvostupňového orgánu;
 - prvostupňové rozhodnutí je založeno na dokumentech, které stavební úřad nepovažoval za podklady rozhodnutí, v čemž žalobce spatřuje vnitřní rozpor;
 - ačkoli jsou v odůvodnění rozhodnutí stavebního úřadu opsány celé pasáže z předchozích podání účastníků, nelze seznat, jak byly skutečnosti v nich uvedené stavebním úřadem vypořádány a hodnoceny;
 - v prvostupňovém rozhodnutí je detailně popisován předchozí průběh řízení a úkony správního orgánu, ačkoli jsou dle žalobce naprosto nepodstatné a není zřejmé, jaký vliv na toto rozhodnutí mohly mít;
 - v rozhodnutí stavebního úřadu absentuje vyhodnocení podkladů, které měly být dle tvrzení správního orgánu zajištěny;
 - stavební úřad ve svém rozhodnutí užil tzv. nepřípustných souhrnných skutkových zjištění, jimiž se zjišťuje rozhodný skutkový stav na základě všech provedených důkazů, aniž by bylo uvedeno, na základě kterých konkrétních důkazů bylo to které zjištění učiněno a z jakých důvodů;
 - odůvodnění prvostupňového rozhodnutí dle žalobce představuje jednolitý, nepřehledný a nesrozumitelný celek, když z jeho obsahu prakticky nelze zjistit, kdy je

odůvodňován výrok, kdy jsou uváděny podklady, predestirány úvahy správního orgánu apod. U popisu podkladů absentují jakékoli navazující úvahy a hodnocení;

- v prvostupňovém rozhodnutí chybí zmínka o jakékoli okolnosti, jež by bylo možno přičíst ve prospěch žalobce, zejména nebyla vyhodnocena skutečnost, že provoz obalovny navazoval na předchozí užívání technologie po dobu platnosti kolaudačního souhlasu, byl dobrovolně žalobcem ukončen, žalobce poskytoval stavebnímu úřadu součinnost apod. Naproti tomu okolnosti uváděné v neprospěch žalobce jsou neprůkazné, nekvantifikovatelné a sporné, a jedná se o ničím nepodložené domněnky;
- stavební úřad se v rozporu se základními zásadami správního řízení nezabýval okolnostmi daného případu, zejména tím, že k vytýkanému užívání stavby došlo za stavu nezákonného

prodlení s vydáním rozhodnutí o žádosti žalobce ze dne 1. 2. 2016, ve které požadoval změnu v užívání předmětné stavby. Pokud by totiž ve věci bylo rozhodnuto v zákonem stanovených lhůtách, žalobce by tato rozhodnutí respektoval, v případě nevyhovění žádosti by dotčenou stavbu odstranil a vytýkaného jednání by se tak nedopustil. Byly to tedy správní orgány, které svou liknavostí přispěly ke vzniku údajného protiprávního stavu.

4. V souvislosti s výší uložené pokuty za spáchání přestupku pak žalobce v bodě 8) žaloby namítá, že nesouhlasí se způsobem posouzení společenské škodlivosti vytýkaného jednání stavebním úřadem a žalovaným, zejména pak s užitím argumentace, že určitými ukazateli míry škodlivosti přestupku jsou atmosféra v obci, resp. negativní postoj občanů obce k následkům protiprávního jednání, když dle žalobce skutečnost, že obec Staré Město vytváří soustavný tlak na správní orgány, o míře společenské škodlivosti nevypovídá vůbec nic. Stavební úřad dle žalobce při svém posouzení hrubě zneužil institutu správního uvážení a zásady volného hodnocení důkazů, přičemž žalovaný tento postup aproboval. V bodě 11) pak žalobce uvádí, že není seznatelné, ze kterých konkrétních podkladů stavební úřad při hodnocení ekonomické situace žalobce vycházel, jak tyto podklady vyhodnotil a co konkrétního z nich zjistil. Pokud žalovaný – shodně se stavebním úřadem – uvádí, že vycházel např. z údajů z obchodního rejstříku, pak mělo být sděleno, jakou informaci relevantní pro posouzení ekonomické situace žalobce z této veřejné evidence zjistil. Rovněž pokud stavební úřad hodnotil nějaké „skutečnosti jemu známé z úřední činnosti“, pak měl jednoznačně uvést, které skutečnosti to jsou, a co z těchto vyplývá ve vztahu k posouzení ekonomické situace žalobce.
5. Závěrem pak žalobce uvádí, že celé správní řízení o přestupku dle § 180 odst. 1 písm. k) stavebního zákona bylo vedeno neoprávněně, když stavební úřad není dle žalobce oprávněn řešit postupem podle § 134 odst. 2 a 3 stavebního zákona situaci, kdy u dočasné stavby uplynula stanovená doba jejího trvání. Ukončení užívání dočasné stavby nelze dle jeho přesvědčení řešit kontrolními prohlídkami a „zjednáváním nápravy“ dle § 134 odst. 3 stavebního zákona, nýbrž v rámci řízení o odstranění stavby dle § 129 stavebního zákona, které ostatně nyní probíhá. Z ustanovení § 129 stavebního zákona totiž nelze dovodit, že by po dobu do pravomocného skončení řízení o odstranění stavby nebylo možno dotčenou stavbu užívat, ledaže by tomu bránila jiná okolnost (např. stavebně technický stav stavby).
6. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout. Má za to, že napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě přesvědčivě zjištěného skutkového stavu věci a jeho odůvodnění vyhovuje

nárokům kladeným ustanoveními § 67 – 68 s. ř. Ve vztahu k prvním sedmi žalobním bodům, ve kterých se žalobce neztotožňuje se způsobem vypořádání odvolacích námitek, odkázal na napadené rozhodnutí, ve kterém se s jednotlivými námitkami dle svého přesvědčení vypořádal dostatečně. Má za to, že stavební úřad neporušil zásadu volného hodnocení důkazů ani nevycházel ze souhrnných skutkových zjištění. Ačkoli žalovaný uznává, že míra podrobnosti popisu průběhu řízení je v prvostupňovém rozhodnutí značná a orientace v něm ztížená, má za to, že je patrné, jaký skutkový stav vzal stavební úřad za rozhodný, jak uvážil o pro věc podstatných skutečnostech a z jakých důvodů rozhodl daným způsobem. Co se pak týká žalobních bodů 8 – 11, ve kterých žalobce namítal nedostatečné vypořádání odvolacích námitek týkajících se posouzení okolností významných pro určení závažnosti přestupku a stanovení výše pokuty, pak i zde žalovaný odkazuje na napadené rozhodnutí s tím, že se s námitkami žalovaného vypořádal dostatečně. Okolnosti, které žalobce uvádí ve svůj prospěch, považuje žalovaný buď za irelevantní, nebo za takové, jež závažnost přestupku zvyšují. Skutečnost, zda období, v němž se žalobce dopouštěl protiprávního jednání, bylo zahrnuto do žádosti o změnu v užívání, dle žalovaného nic nemění na tom, že pokud doba dočasnosti uplynula a zároveň nebyla prodloužena, užíval žalobce stavbu v rozporu s kolaudačním souhlasem bez ohledu na to, zda měl v úmyslu tuto situaci dodatečně zlegalizovat či nikoliv. Situace, kdy trvalo delší dobu o žádosti žalobce rozhodnout, je zákonem řešena a v žádném případě neopravňuje k protiprávnímu jednání. Co se týká posledního žalobního bodu, odkazuje žalovaný opět na napadené rozhodnutí, když ohledně tohoto nebyly v žalobě předestřeny žádné nové argumenty.

Zjištění ze správních spisů

7. Ze správních spisů soud zjistil, že dne 11. 4. 2016 obdržel stavební úřad podnět k projednání správního deliktu vydaný téhož dne, č. j. MMFM 46786/2016, přičemž obsahem tohoto podnětu bylo sdělení, že dne 31. 3. 2016 byla stavebním úřadem z veřejně přístupné komunikace provedena kontrolní prohlídka dočasné stavby žalobce, jejíž dočasnost byla vymezena do 31. 12. 2015. Prostřednictvím kontrolní prohlídky bylo zjištěno, že dočasná stavba je stále užívána. Opatřením č. j. MMFM 46471/2016 ze dne 4. 4. 2016 proto vyzval stavební úřad žalobce k ukončení užívání dočasné stavby. Následně vydal stavební úřad dne 2. 5. 2016 rozhodnutí č. j. MMFM 61277/2016, kterým žalobci nařídil, aby ve lhůtě 15 dnů od jeho doručení zjednal nápravu spočívající v ukončení užívání stavby. V odůvodnění tohoto rozhodnutí se mimo jiné uvádí, že dne 26. 4. 2016 provedl stavební úřad znovu kontrolní prohlídku, při které zjistil, že předmětná dočasná stavba je nadále užívána, a to navzdory opatření ze dne 4. 4. 2016, kterým byl žalobce vyzván, aby užívání dočasné stavby ukončil.
8. Opatřením č. j. MMFM 67246/2016 ze dne 12. 5. 2016 stavební úřad oznámil zahájení společného řízení o dvou správních deliktech podle stavebního zákona, a zároveň nařídil ústní jednání, k němuž předvolal žalobce. Dle předmětného opatření se měl žalobce dopustit správního deliktu podle § 180 odst. 1 písm. k) stavebního zákona tím, že po dni 31. 12. 2015 užíval dočasnou stavbu v rozporu s kolaudačním souhlasem, a dále správního deliktu podle § 180 odst. 2 písm. i) stavebního zákona tím, že neuposlechl opatření stavebního úřadu, kterým byl vyzván, aby ve lhůtě 15 dnů od jeho doručení užívání stavby ukončil.

9. Za účelem zjištění dodržení rozhodnutí ze dne 2. 5. 2016 byla dne 19. 5. 2016 znovu provedena kontrolní prohlídka, přičemž dle protokolu o této prohlídce byla dočasná stavba v době prohlídky nadále užívána. Opatřením ze dne 3. 6. 2016 vyrozuměl stavební úřad žalobce o doplnění (upřesnění) předmětu společného řízení o správních deliktech podle stavebního zákona, a to rozšířením o správní delikt podle § 180 odst. 2 písm. i) stavebního zákona, spočívající v nezjednání nápravy nařízené žalobci rozhodnutím č. j. MMFM 61277/2016 ze dne 2. 5. 2016. Opatřením ze dne 20. 7. 2016 stavební úřad žalobci oznámil termín konání ústního jednání k projednání tří správních deliktů a zároveň jej poučil o možnosti podat vyjádření k majetkovým poměrům tak, aby výše případné uložené správní pokuty byla v souladu se zásadou proporcionality.
10. Dne 5. 12. 2016 obdržel stavební úřad jakožto reakci na opatření ze dne 10. 10. 2016, ve kterém upozornil žalobce na možnost vyjádření se ke shromážděným podkladům, přípis žalobce označený jako „Oznámení účastníka řízení o ukončení provozu obalovny“. V tomto přípise žalobce stavebnímu úřadu sděluje, že k datu 30. 11. 2016 byl definitivně ukončen provoz obalovny asfaltových směsí s tím, že v současné době probíhá vyklizení obalovny.
11. Dne 10. 2. 2017 vydal stavební úřad pod č. j. MMFM 19864/2017 rozhodnutí, dle kterého se žalobce dopustil tří správních deliktů podle A) § 180 odst. 1 písm. k) stavebního zákona, B) § 180 odst. 2 písm. i) stavebního zákona a C) § 180 odst. 2 písm. i) stavebního zákona tím, že A) od 1. 1. 2016 do 30. 11. 2016 užíval stavbu v rozporu s kolaudačním souhlasem i po uplynutí dočasnosti stanovené do 31. 12. 2015, B) neukončil užívání stavby na základě výzvy ze dne 4. 4. 2016, č. j. MMFM 46471/2016, do 15 dnů od obdržení výzvy a C) neukončil užívání stavby na základě rozhodnutí ze dne 2. 5. 2016, č. j. MMFM 61277/2016, do 15 dnů od doručení tohoto rozhodnutí. Předmětným rozhodnutím byla dále žalobci D) uložena souhrnná pokuta ve výši 100 000,- Kč a E) povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000,- Kč, obojí do 15 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Na základě odvolání žalobce proti tomuto rozhodnutí vydal žalovaný dne 30. 5. 2017 rozhodnutí č. j. MSK 41468/2017, kterým rozhodnutí o správních deliktech zrušil a věc vrátil k novému projednání.
12. V rámci nového projednání vydal stavební úřad dne 23. 10. 2017 rozhodnutí č. j. MMFM 19864/2017, dle kterého se žalobce dopustil přestupku podle § 180 odst. 1 písm. k) stavebního zákona, za což mu byla uložena pokuta ve výši 80 000,- Kč splatná do 15 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Část řízení týkající se obou přestupků podle § 180 odst. 2 písm. i) stavebního zákona pak byla podle § 76 odst. 1 písm. a) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „dosavadní přestupkový zákon“), a v souvislosti s ust. § 66 odst. 2 a § 67 s. ř. zastavena a žalobci uložena povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000,- Kč. Proti tomuto rozhodnutí si žalobce opět podal odvolání.
13. Na základě žalobcova odvolání vydal žalovaný dne 13. 3. 2018 rozhodnutí č. j. MSK 6931/2018, kterým část napadeného výroku týkající se obou přestupků podle § 180 odst. 2 písm. i) stavebního zákona změnil tak, že řízení zastavil dle ust. § 67 s. ř. a za přiměřeného použití ust. § 76 odst. 1 písm. c) dosavadního přestupkového zákona, a ve zbytku tuto část potvrdil, a část rozhodnutí stavebního úřadu týkající se přestupku podle § 180 odst. 1 písm. k) stavebního zákona zrušil a věc vrátil k novému projednání. Ve svém rozhodnutí vytkl

stavebnímu úřadu pouze to, že postupoval v rozporu s ust. § 36 odst. 3 s. ř. a neumožnil žalobci seznámit se s veškerými podklady rozhodnutí.

14. Stavební úřad tak v rámci nového (třetího) projednání opatřením ze dne 7. 6. 2018 vyrozuměl žalobce o jeho právu podle § 36 odst. 3 s. ř. spočívajícím v možnosti seznámit se a vyjádřit k podkladům rozhodnutí, k čemuž žalobce usnesením vydaným téhož dne určil lhůtu 15 dnů. Této možnosti žalobce nevyužil. Stavební úřad vydal následně dne 16. 1. 2019 rozhodnutí č. j. MMFM 8911/2019, ve kterém rozhodl, že se žalobce dopustil přestupku podle § 180 odst. 1 písm. k) stavebního zákona, tím, že ode dne 1. 1. 2016 do dne 30. 11. 2016 užíval dočasnou stavbu v rozporu s kolaudačním souhlasem i po uplynutí dočasnosti stanovené do dne 31. 12. 2015. Za spáchání tohoto přestupku byla žalobci uložena pokuta ve výši 80 000,- Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000,- Kč. Proti tomuto (již třetímu) rozhodnutí stavebního úřadu o přestupku si podal žalobce dne 25. 1. 2019 odvolání, ve kterém uvedl, že nesouhlasí s uložením pokuty a rozhodnutí považuje za nezákonné, přičemž v rámci odůvodnění odvolání uplatnil 12 námitek, které se v zásadě shodují s žalobními body uvedenými v bodech 3. – 5. V závěru svého odvolání žalobce navrhl, aby odvolací orgán napadené rozhodnutí stavebního úřadu v celém rozsahu zrušil a správní řízení zastavil.
15. Žalovaný pak následně žalobou napadeným rozhodnutím odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 16. 1. 2019, č. j. MMFM 8911/2019 potvrdil. V odůvodnění uvedl, že stavební úřad v novém projednání napravil pochybení, které mu bylo vytýkáno a správně kvalifikoval jednání žalobce jako jednání protiprávní, když se zabýval společenskou škodlivostí přestupku, při jejímž hodnocení vycházel jednak z délky páchání přestupku (užívání stavby v rozporu s kolaudačním souhlasem téměř celý rok), a dále ze skutečnosti, že žalobcova žádost o změnu v užívání spočívající v prodloužení doby trvání stavby byla zamítnuta z důvodů nesplnění požadavku Krajské hygienické stanice, což svědčí o tom, že užíváním v rozporu s kolaudačním souhlasem byly porušeny veřejné zájmy, jejichž ochranu má Krajská hygienická stanice na starosti. Byla tak dostatečně prokázána společenská škodlivost přestupku. Rovněž způsob, jakým stavební úřad ve svém rozhodnutí odůvodnil výši stanovené pokuty (vycházel z veřejně známých skutečností dostupných z veřejných rejstříků a skutečností známých mu z jeho činnosti, přičemž přihlédl k obdobnému případu), považuje žalovaný za dostatečný. Dle žalovaného rozhodnutí stavebního úřadu netrpí žádnými vadami, pro které by jej bylo nutné zrušit a vrátit k novému projednání. K jednotlivým námitkám se pak žalovaný v napadeném rozhodnutí vyjádřil následujícím způsobem:
- co se týká namítané nesrozumitelnosti rozhodnutí stavebního úřadu, pak ačkoli může toto rozhodnutí působit nepřehledným dojmem v důsledku obsáhlosti, je srozumitelné, jakými úvahami se stavební úřad řídil;
 - nezákonnost není spatřována ani v postupu stavebního úřadu, který v odůvodnění svého rozhodnutí citoval podnět dle jeho názoru významný pro popsání okolností daného případu, ovšem nejednalo se o podklad rozhodnutí o přestupcích; neboť zda je nezbytné podnět doslova citovat či zda by stačilo pouhé shrnutí jeho obsahu, je dle žalovaného na zvážení konkrétního správního orgánu;
 - k namítané obšírné citaci některých podání stavebním úřadem žalovaný konstatoval, že míra podrobnosti popisu dosavadního průběhu řízení je sice vysoká, nejedná se však o vadu, která by způsobila nezákonnost či nesprávnost rozhodnutí;

- k odvolací námitce, že není zřejmé, jak stavební úřad vyhodnotil některé zajištěné dokumenty z hlediska předmětu řízení, je dle žalovaného na základě zásady volného hodnocení důkazů správní orgán povinen uvést, ze kterých podkladů vycházel a co z nich dovodil, nelze však učinit nějaký závěr z každého podkladu zvlášť, neboť z většiny podkladů lze vyvodit závěr až v jejich vzájemné souvislosti;
- námitku užití tzv. souhrnných skutkových zjištění považuje žalovaný za neopodstatněnou, když z rozhodnutí stavebního úřadu je zjevné, že tento při svém hodnocení vycházel z údajů ve spise, přičemž každý zjištěný údaj a jeho role pro rozhodnutí jsou i pro účastníka řízení snadno čitelné a pochopitelné;
- k námitce, že rozhodnutí tvoří jednotlý, nepřehledný a nesrozumitelný celek, žalovaný uvedl, že z § 68 odst. 3 s. ř. upravujícího náležitosti odůvodnění nevyplývá, že by tyto náležitosti musely být v odůvodnění řešeny jednotlivě a postupně tak, aby bylo možno přesně určit, která z náležitostí je zrovna řešena. Podstatné je, aby všechny náležitosti obsahovalo odůvodnění jako celek;
- ani námitku vztahující se k posouzení míry společenské škodlivosti nelze považovat za důvodnou, když atmosféra v obci, ve které došlo ke spáchání přestupku, resp. negativní postoj občanů obce či jejich představitelů k následkům protiprávního jednání, jsou určitými ukazateli míry škodlivosti přestupku;
- pokud jde o námitku absence vyhodnocení polehčujících okolností v rozhodnutí stavebního úřadu, pak tuto nelze namítat obecně, neboť v případech, kdy žádné polehčující okolnosti neexistují, k nim z logiky věci nelze v rozhodnutí přihlídnout. Žádné polehčující okolnosti pak žalovaný v případě žalobce neshledal;
- co se týká námitky, že stavební úřad zamlčel, že žalobce dne 1. 2. 2016 zůžil předmět své žádosti o změnu v užívání dočasné stavby pouze do 30. 11. 2016 a pouze letmo zmínil, že již 15. 12. 2015 žalobce oznámil změnu v užívání dočasné stavby, pak je zřejmé, že stavební úřad tyto skutečnosti zjistil, neboť ve spise se nachází podklady, z nichž to vyplývá, a nelze tak souhlasit s žalobcem, že stavební úřad nedostatečně zjistil skutkový stav;
- pokud jde o námitku proti úvaze o přiměřenosti uložené sankce a posuzování majetkových poměrů žalobce, pak dle žalovaného v případě, kdy žalobce ani přes řádné poučení, jenž je součástí spisu, stavebnímu úřadu neposkytl dostatečnou součinnost, mohl stavební úřad vycházet pouze z údajů, které vyplynuly z dosavadního průběhu řízení a které si mohl zjistit bez součinnosti s žalovaným;
- k námitce, že stavební úřad měl namísto postupu dle § 134 odst. 2 a 3 stavebního zákona řešit situaci prostřednictvím instrumentů dle § 129 stavebního zákona žalovaný závěrem zkonstatoval, že není vyloučeno souběžné užití ustanovení § 134 odst. 2 a 3 stavebního zákona jakožto dozorčího prostředku, jehož účelem je zjednání nápravy v co nejkratším čase, a ustanovení § 129 stavebního zákona řešícího existenci stavby, když každé z těchto ustanovení upravuje zcela rozdílné situace. Pojem „užívání“ totiž nelze považovat za

synonymum existence stavby. V případě, kdy by užívání bylo povoleno kolaudačním souhlasem pouze do určitého data a tato doba následně nebyla prodloužena, totiž neexistují žádné pochyby o tom, že takové užívání je v rozporu s kolaudačním souhlasem bez ohledu na to, zda bylo zahájeno řízení o odstranění stavby nebo zda byla podána žádost o změnu v užívání.

Posouzení věci krajským soudem

16. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán, přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí dle § 75 odstavec 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. O podané žalobě soud rozhodl bez nařízení jednání, když byly pro takový postup dány předpoklady stanovené v § 51 odstavec 1 s. ř. s.
17. Předně je třeba říci, že žalobce žalovanému vytýká zejména způsob, jakým se (ne)vypořádal ve svém rozhodnutí s námitkami žalobce směřujícími do nepřezkoumatelnosti rozhodnutí stavebního úřadu jakožto správního orgánu prvního stupně. Žádná z žalobních námitek však nesměruje do závěru o skutkových zjištěních či právního posouzení žalobci vytýkaného jednání. Jinými slovy, žalobce nikterak nerozporuje, že by se jemu vytýkaného jednání dopustil ani netvrdí, že by na zjištěný skutkový stav nedoléhala aplikace ust. § 182 odst. 1 písm. k) stavebního zákona o spáchaném přestupku a věc by tak měla podléhat jinému právnímu posouzení.
18. Důvody nepřezkoumatelnosti spatřuje žalobce v tom, že odůvodnění rozhodnutí stavebního úřadu obsahuje pouze podrobnou rekapitulaci dosavadního průběhu řízení, doslovný přepis podání a vyjádření žalobce a jednotlivých správních orgánů, a zcela postrádá jakékoli vlastní úvahy týkající se zhodnocení zjištěného skutkového stavu a vyhodnocení podkladů, absentují pak jakékoli zmínky o okolnostech, které by bylo možno přičíst žalobcům prospěch. S konkrétními námitkami žalobce se žalovaný vypořádal tak, jak je předestřeno v bodu 15. rozsudku, přičemž v zásadě uzavřel, že z rozhodnutí stavebního úřadu je srozumitelné, je zřejmé, jakými úvahami se řídil, každý zjištěný údaj a jeho role pro rozhodnutí jsou pro účastníka snadno čitelné a pochopitelné, vysoká míra podrobnosti popisu dosavadního průběhu řízení ani obšírné citace nejsou vadou zakládající nezákonnost či nesprávnost rozhodnutí a podstatné je, aby odůvodnění obsahovalo všechny náležitosti uvedené v § 68 odst. 3 s. ř. jako celek, což rozhodnutí stavebního úřadu splňuje. Zásada volného hodnocení důkazů pak správnímu orgánu ukládá uvést, ze kterých podkladů vycházel a co z nich dovodil, není však nutné činit takový závěr z každého podkladu zvlášť, nýbrž lze vyvodit závěr až v jejich vzájemné souvislosti. K polehčujícím okolnostem nelze přihlídnout v případech, kdy neexistují.
19. Krajský soud považuje v daném ohledu způsob vypořádání se s odvolacími námitkami žalovaným za dostatečný, jasný a srozumitelný, s užitím přiléhavé právní argumentace, kterou krajský soud v plném rozsahu aprobejuje. Žalobní námitky uvedené pod body 1) – 7) a 9) – 10) žaloby tak nebyly shledány důvodnými. Byť krajský soud dává za pravdu žalobci a také i žalovanému, že rozhodnutí stavebního úřadu trpí určitými nedostatky, kterými jsou zejména rozsáhlost popisu dosavadního průběhu řízení a doslovný opis vybraných pasáží, což způsobuje, že odůvodnění rozhodnutí může na čtenáře působit nepřehledným dojmem a zcela jistě by mu daleko více svědčila podstatně stručnější podoba, ztotožňuje se se závěrem žalovaného, že takové nedostatky nezakládají nezákonnost či nesprávnost předmětného rozhodnutí, když jeho odůvodnění obsahuje všechny zákonem předepsané náležitosti. Z celkového obsahu rozhodnutí stavebního úřadu je navíc evidentní klíčová úvaha podstatná pro posouzení dané věci, a to závěr o skutkovém stavu, tedy jakého jednání se žalobce dopustil a dále právní posouzení věci, tedy že takovým jednáním naplnil skutkovou podstatu přestupku dle § 182 odst. 1 písm. k) stavebního zákona.

20. Podstatné pro posouzení věci je, že krajský soud v žalobě dle § 65 s. ř. s. přezkoumává *napadené rozhodnutí*; soud přitom dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí optikou žalobních bodů ob stojí. V rozhodnutí je zcela zřetelný a odůvodněný závěr žalovaného o skutkovém stavu a přílehlavé právní posouzení. Tyto závěry, které jsou pro celou věc podstatné, přitom žalobce k přezkumu žalobními body neotevřel. Je na žalobci, aby v rámci žalobních bodů tvrdil dotčení veřejných subjektivních práv napadeným rozhodnutím. Žalobce přitom v žalobě neuvádí, čím konkrétně byl vydáním napadeného rozhodnutí na svých právech zkrácen, vyjma námitky, že žalovaný se v rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí nedostatečně vypořádal s námitkami nepřezkoumatelnosti prvostupňového rozhodnutí. Této námitce však krajský soud, jak výše uvedeno, nepřisvědčuje. Krajský soud v této souvislosti zdůrazňuje, že při respektu k zásadě jednoty řízení je nutno správní řízení považovat za jeden celek, přičemž pro žalovaného, i pro soud z hlediska přezkumu optikou žalobních bodů, je podstatné, zda případná pochybení správního orgánu prvního stupně byla v souladu se zákonem napravena orgánem odvolacím; tedy, trpělo – li prvostupňové rozhodnutí dílčími nedostatky, tyto byly zcela odstraněny napadeným rozhodnutím.
21. Podle § 180 odst. 1 písm. k) stavebního zákona *„právnícká nebo podnikající fyzická osoba se dopustí správního deliktu tím, že užívá stavbu v rozporu s kolaudačním souhlasem“*. Podle § 180 odst. 3 písm. c) *„za správní delikt se uloží pokuta do 500 000 Kč, jde-li o správní delikt podle odstavce 1 písm. a), d), g), h), i), k), l), m), o), p), q), s), t), u) nebo w) nebo podle odstavce 2 písm. d) nebo g)“*. Podle § 182 odst. 2 stavebního zákona *„při určení výše pokuty právnícké osobě se přihlídně k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl spáchán“*.
22. Z obsahu správních spisů, zejména z podnětu stavebního úřadu č. j. MMFM 46786/2016 ze dne 11. 4. 2016, rozhodnutí č. j. MMFM 61277/2016 ze dne 2. 5. 2016, protokolu o kontrolní prohlídce ze dne 19. 5. 2016 a oznámení žalobce ze dne 5. 12. 2016, je nutno mít za prokázáno, že žalobce předmětnou stavbu v období od v době od 1. 1. 2016 do 30. 11. 2016 skutečně užíval, ačkoli dle kolaudačního souhlasu č. j. MMFM 10026/20019 byla dočasnost tohoto užívání stanovena jen do 31. 12. 2015. Krajský soud pouze poznamenává, že za uvedené situace jsou skutečně zcela irelevantní námitky žalobce, že období, v němž se dopouštěl protiprávního jednání, bylo zahrnuto do jeho žádosti o změnu v užívání stavby, neboť dikce zákona je v daném případě z hlediska posouzení otázky naplnění skutkové podstaty daného přestupku jednoznačná – skutkovou podstatu přestupku dle § 180 odst. 1 písm. k) naplní ten, kdo užívá stavbu v rozporu s kolaudačním souhlasem.
23. Co se týká námitek žalobce ohledně stanovené výše pokuty, pak ani tyto krajský soud neshledal důvodnými. Výše uložené sankce se soudu jeví jako zcela přiměřená, a to zejména s ohledem na dobu protiprávního jednání žalobce trvajícího téměř jeden celý rok. Rovněž zde je nutno uzavřít, že se žalovaný dostatečně vypořádal s odvolacími námitkami žalobce, ať už pokud jde o otázku posouzení míry společenské škodlivosti, kdy porušení veřejného zájmu je reflektováno nesouhlasným závazným stanoviskem Krajské hygienické stanice, tak v otázce posouzení majetkových poměrů žalobce, který přes poučení stavebního úřadu v oznámení o konání ústního jednání ze dne 20. 7. 2016 své majetkové poměry nedoložil; je proto právně souladný postup stavebního úřadu, který při posouzení majetkových poměrů žalobce vycházel z údajů veřejně dostupných a jemu známých z úřední činnosti.

24. Krajský soud se neztotožňuje ani s názorem žalobce, že uplynutí doby trvání dočasnosti u předmětné stavby nemělo být řešeno postupem dle § 134 odst. 2 a 3 stavebního zákona upravujícího zvláštní pravomoci stavebního úřadu, nýbrž postupem dle § 129 stavebního zákona upravujícího řízení o odstranění stavby a i v tomto ohledu přisvědčuje argumentaci žalovaného, že předmětná ustanovení stavebního zákona upravují dvě naprosto odlišné situace a souběžné uplatnění obou těchto postupů není nijak vyloučeno. Žalobce dále směřuje pojem existence

stavby s pojmem užívání stavby, jenž je v daném případě vymezen kolaudačním souhlasem. Oba tyto pojmy přitom stojí na zcela odlišném právním základu. Krajský soud podotýká, že může existovat jak situace, kdy je oprávněná stavba užívána v rozporu s kolaudačním souhlasem, tak situace, kdy je souběžně řešeno jak neoprávněné užívání (v rozporu s kolaudačním souhlasem či stavebním povolením), tak existence stavby v případě, že je dán některý z předpokladů pro nařízení odstranění stavby uvedených v § 129 odst. 1 stavebního zákona. Ustanovení § 180 odst. 1 písm. k) stavebního zákona pak zřetelně hovoří o užívání stavby v rozporu s kolaudačním souhlasem. Námitku, že správní řízení o přestupku bylo vedeno neoprávněně, proto krajský soud rovněž neshledává důvodnou.

Závěr a náklady řízení

25. S ohledem na uvedené závěry krajský soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
26. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., když procesně úspěšnému žalovanému nebyla přiznána náhrada nákladů řízení proti žalobci, neboť jeho náklady nepřesáhly běžnou úřední činnost.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 16. ledna 2020

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu